

Arrest

nr. 119 862 van 28 februari 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten van 14 juli 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juli 2013 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 14 juli 2011 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, ten aanzien van verzoeker. Deze beslissing wordt op 3 juni 2013 betekend aan verzoeker.

1.2. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven als volgt luiden:

“BEËINDIGING VAN HET VERBLIJFSRECHT MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van H., H. O. geboren te V. Preslav, op (in) (...)1984 van Bulgaarse nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene niet meer voldoet aan de voorwaarden van art 40 §4 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene diende een aanvraag van verklaring van inschrijving in als zelfstandige en verkreeg op die basis op 10.09.2010 de bijlage 8, op 01.10.2010 omgeruild voor de E-kaart.

Betrokkene werd op 22.02.2011 vriendelijk verzocht nieuwe informatie te verstrekken aangaande zijn huidige situatie. De minister of zijn gemachtigde kan, overeenkomstig art. 42bis §1 (wet 15.12.1980), indien nodig controleren of aan de voorwaarden wordt voldaan om het verblijfsrecht te behouden. Uit nazicht van het dossier was immers gebleken dat het bedrijf waarbij betrokkene vennoot was, IBSA bvba, op 07.12.2010 failliet werd verklaard (publicatie in het Belg. Staatsblad op 1.7.12.2010).

Betrokkene heeft echter nagelaten 'om bewijzen aangaande een nieuwe economische activiteit of, bij gebrek daaraan, bewijzen van bestaansmiddelen voor te leggen. Bijgevolg dienen we ons dus te baseren op de gegevens in het dossier en het rijksregister. Gezien het faillissement van IBSA bvba voldoet betrokkene niet meer aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te behouden als zelfstandige. Noch uit het dossier, noch uit de gegevens in het rijksregister blijkt dat betrokkene heden zou beschikken over een arbeidskaart, derhalve kan evenmin worden vastgesteld dat hij mogelijks met die arbeidskaart aan de slag is. Bij gebrek aan medewerking van betrokkene kan niet worden vastgesteld dat hij intussen een regulier alternatief heeft aangevat en moet dus worden vastgesteld dat er verder geen aanwijzingen zijn dat betrokkene op basis van een nieuwe activiteit toch nog aan de voorwaarden zou kunnen voldoen overeenkomstig art. 40, §4 (wet 15.12.1980).

*Overeenkomstig art. 42bis §1 van de wet van 15.12.1980 wordt er dan ook een einde gesteld aan het verblijfsrecht van betrokkene.
(...)."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in diens middel de schending aan van artikel 62 vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoeker stelt hierbij dat de "RvV oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012): (...)" . Verzoeker doelt daarmee op het gegeven dat het middel is gegrond is omdat ook hier *in casu* het bevel om het grondgebied te verlaten niet is gemotiveerd.

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In de bestreden beslissing van 14 juli 2011 ten aanzien van verzoeker wordt toepassing gemaakt van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

"Indien de minister of zijn gemachtigde een einde stelt aan het verblijf in toepassing van artikelen 40ter, vierde lid, 42bis, 42ter, 42quater of 42septies van de wet, wordt de betrokkene hiervan kennis gegeven

door afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 21 met, zo nodig, een bevel om het grondgebied te verlaten. De verklaring van inschrijving of de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie wordt ingetrokken.”

2.3. Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording “zo nodig” de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

2.4. De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rehtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

2.5. Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te geven. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan hem een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

2.6. Het is niet aan de Raad om te speculeren of verzoeker in aanmerking komt voor de toepassing van een bepaling van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet waarin er sprake is van een gebonden bevoegdheid dan wel van een bepaling die gewag maakt van een discretionaire bevoegdheid. Het kwam de verwerende partij toe om dit duidelijk te preciseren in de bestreden beslissing zoals artikel 8 van de vreemdelingenwet het vereist. Zelfs indien de overheid een beslissing neemt op grond van een gebonden bevoegdheid wordt slechts aan de draagkrachtvereiste voldaan door de juridische en feitelijke toestand te vermelden die de toepassing van de regel uitlokken (cf. RvS 15 februari 2010, nr. 200.807).

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is in de besproken mate gegrond.

Het beroep tegen de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen. Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing houdende beëindiging van het verblijfsrecht, kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre deze betrekking hebben op de beslissing van 14 juli 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht.

Artikel 2

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 juli 2011 wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten van 14 juli 2011 is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC